

šmouhu. Jenom nalívám a projíždím kreditky terminálem, až si připadám jak v transu a skoro nevnímám, co dělám.

Když se příště mrknu po Steph, zazobanec se ji právě snaží přemluvit, aby si s ním zatancovala. Steph je jako boxerka, škube sebou a zmítá se, aby se klukovi vytrhla. Neslyším, co mu přesně říká, dá se to však snadno odhadnout – *Jsem v práci, prosím, potřebuju se vrátit k práci, nemůžu si s tebou zatancovat, jsem v práci.*

Snaží se chovat slušně, blesky v jejích očích však prozrazují, že ho má plný zuby.

„Lene,“ křiknu a kývnu k zazobanci. „Dej mi vteřinku.“

Kývne na mě. O svoje lidi se staráme.

Vyrazím ke stolu. Víím, že působím hrozivě. Mám metr osmaosmdesát, už celý dny jsem se neholil a potřebuju zastříhnout. Snad vypadám dost hrozivě na to, abych těm klukům zabránil udělat nějakou blbost.

„Je tu všechno v pořádku?“ zeptám se, když dojdu ke skupině. Můj tón prozrazuje, že víím, že není, a ať s tím kouká okamžitě přestat, jinak ho odtud vytáhnu za flígr.

„Vysmahni, trapáku,“ zavrčí jeden z nich.

Ta urážka mě nijak nerozhodí. Jsem na ně zvyklej.

Povytáhnu obočí. „Neodejdu, dokud mě o to nepožádá moje kolegyně.“ Upřeně se zadívám na zazobancovu ruku, v níž svírá Stephinu paži. „Nestojí o to, aby ji tu kdokoli osahával.“

Kluk má dost rozumu, aby ruku stáhl. Steph využije příležitosti a postaví se vedle mě.

„Vidíš? Všechno v pohodě,“ prohlásí zazobanec posměšně. „Není tu žádná dáma v nesnázích, co by potřebovala zachraňovat.“

„Tak si dej záležet, ať to tak zůstane.“ Svoje varování doprovodím vlastním posměškem. „A pozor na ruce.“

Se Steph už se otáčíme k odchodu, když se roztrhne sklo.

Ať je v jakémkoli prostoru jakkoli hlasitý řev a bez ohledu na to, jestli je bar až po strop napěchovaný zpočenými těly, sotva se ozve tříštění skla, v prvních vteřinách poté byste slyšeli v sousedním státě spadnout špendlík na zem.

Všichni se k nám otočí. Zazobancův kámoš, kterej skleničku upustil, po mně hodí nevinným kukučem.

„Hapalo,“ oznámí.

Ticho prořízne smích a potlesk. Znovu se rozprouďí konverzace a pozornost všech přítomných se vrátí k předchozí opilecké zábavě.

„Do prdele,“ ucedí Steph tiše. „Vrat' se za bar, Coope. Postarám se o to.“

S podrážděným zamračením odpochoduje. Ta parta kretěnu se mezitím rozhodla, že už nás svou pozorností oblažovala až moc dlouho, a začnou si spolu hlasitě povídat a smát se.

„Všechno v pohodě?“ zeptá se mě Lenny, když se vrátím za bar.

„Nevím.“

Mrknu ke skupině a zamračím se, protože jejich vůdce s nimi už není. Kam sakra zmizel?

„Ne,“ odpovím zamyšleně. „V pohodě to není. Dej mi ještě chvilku.“

Znovu nechám Lennyho, aby pevnost bránil sám, a vyběhnu najít Steph. Zamířím dozadu, protože mě napadne, že asi šla pro smeták, aby zametla rozbitý sklo.

A právě odtamtud uslyším: „*Nech mě být!*“